

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput XXV. Amicorum Christi adversis in rebus patientiam, Christo in
pœnis suis solatium aliquod præbuisse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

oculto quodam internō, modulamine mirificè demulcet. In hac cithara (subdit) crassiores fides, id est, exterioris bonorum vires (quæ undique dolore occupantur) demissum lugubremque sonum edunt: at fides exiliores, nempe vires interioris boni (quæ plenâ devotione in spontanea patientiâ, resignatione, persistunt) acutum jucundumque sonum edunt. Sic ibi. *App̃d. Mō. spir.* demq; spectat quod idem Blossius refert, Christum Dominum dixisse de S. Gertrude: *Ipsa est cæli civibus dulcisona harmonia, quam efficiunt omnes illa ab ipsa tam æquanimitè perlate adversitates.*

Postremò: Ut hoc quidquid est præcepti in breve colligam: cùm tibi molesta aliqua vexatio inciderit, cùm molestia animum, aut artus dolor inceperit: memento te Dei citharam esse; & non tam res ipsas, quàm tangentis manus aspiciens, dic tecum: Percutit te amantissimus Pater, ut sese patientiæ tuæ suavitate oblectet. Ad ejus igitur voluntatem organi tui fides accommoda, & aures ipsius læti voluptate demulce. Noli refugere tangentis manus: cithara factus es, ut pulseris. Confitere Deo in cithara: lauda illum in tribulatione. *Tangite citharam,* inquit S. Augustinus, *tolerando passiones. Si autem in ipsis tribulationibus defeceris, citharam fregisti.*

CAPUT XXV.

Amicorum Christi adversis in rebus patientiam Christo in pœnis suis solarium aliquod præbuisse.

NEquè in postremis hæc habenda est, quæ extremo loco à me ponitur, consideratio: quippe quæ non parvam vim habeat, ad eos commovendos, qui Christum amant.

ut, cum gentium Apostolo, placeant sibi in infirmitatibus suis & angustijs pro Christo. Ea autem est hujusmodi. 2. Cor. 12.

Si Christo flagellis subjecto, aut spinis coronato, aut in cruce pendenti, partem aliquam peenarum demere, & in te transferre potuisses: si crudeliter sitienti suavem aliquem potum præbere; si dum laceris humeris crucem bajulat, extremum ligni contingere, & ejus ponderis acerbitatem nonnihil levare aut mitigare, licuisset: quo animi cœlesti gaudio delibuti, sensu, quâ devotione & alacritate id faceres? Atqui id nunc quoque, non piâ duntaxat meditatione, aut propensæ voluntatis desiderio; sed quadantenus etiam re ipsâ tibi facere concessum est. Quod non adeo tibi mirum accidet, si inprimis tecum reputaveris: quidquid nunc acerbitatum, aut Christi amore ultrò suscipis, aut aliunde illatum ex ejus imitatione patienter toleras; id omne benigno Salvatori, inter cruciamenta sua, perinde ac si res in præsentia gererentur, sigillatim ob mentis oculos positum atque obversatum fuisse. Ergo etiam tum patientiâ tuâ delectabatur, oblectabant illum mansuetudo tua in perferendis injurijs, in voluntarijs pœnis suscipiendis alacritas; attendebat pios tuos gemitus, & quæcunq; tibi aliquando præ affectûs teneritudine, in commeditandis ejus doloribus, lacrymæ ex oculis stillârunt, eas ponebat in conspectu suo. Quibus quidem tuæ adversûs illum pietatis testimonibus, dubitandum non videtur (quantùm est sanè ex rei natura) præsertim ejus cruciatuum acerbitatem nonnihil levatam ac mitigatam fuisse.

Quemadmodum enim præcepta animo futurorum hominum vecordia, qui nullo tanti sanguinis, tam largiter ac prodigè pro se fusi, respectu habito, peccata peccatis cummulaturi erant, & DEI Filium quodammodo sibi met ipsis crucifixuri, non exiguum momentum habuit ad interiorem ipsius crucem exaggerandam & aggravandam: atque,

que, ut communis est Doctorum sensus, ea res inprimis, Salvatoris oculis objecta in horto Gethsemani, illius alibi vulneravit animum, & mortiferos illos angores sudoremque sanguineum prolicuit; quod nempe tam paucis intelligeret, dolores suos acerbissimos pretiumque fusi divini sanguinis, ad salutem usquequaque profuturum: prout etiam fertur aliquando S. Catharinæ Senensi revelasse: ita è diverso dicere possumus; præsumptos animo electorum suorum, sanctos labores, piâsq; compassionis lacrymas, aut ejus amore libenter exhaustos cruciatus, ipsi Salvatori inter tormenta non mediocri fuisse solatio: cum illum utiq; sibi prædulcem electorum fasciculum, in ea hora, ut cum maxime, ardentissimæ charitatis ulnis arctè stringeret, cordiq; suo apprimeret, tanquam præsentis passionis suæ fructum optatissimum, sobolem sudorum & lacrymarum, & filios doloris sui.

cap. 18.

Quem etiam in modum Joannes Thaulerus in explicatione Passionis Domini de Christi in cruce siti disputans: *Sandè* (inquit) *quidquid purè propter DEUM vel agimus vel patimur, quamlibet exiguum id sit, Christo instar dulcis cujusdam potionis guttum & sapidum est, ejusq; sitim refrigerat. Et ipse in cruce positus compassionem omnem, mastritiam, devotionem, gemitus & lacrymas in passionis ejus meditatione transcendas: quidquid persecutionum, angustiarum, afflictionum pro ejus laude & amore tolerabitur; omnem penitentiarum rigorem, jejunia, preces, &c. cuncta hæc Dominus JESUS Sibi quodam modo hausit, atque cum ingenti siti absorbit.*

3. 4. c. 15.

Quò itidem facit, quod ipse Salvator B. Gertrudi (cum veluti recens flagellatus ei apparuisset) disertè testatus est: cum quis passionem suam mente pertractans, devoto corde per amorem compungitur, itaque orat pro peccatoribus, pium illum affectum esse instar emplastri seu unguenti, quo suus ille dolor leniatur.

Ergo ut hinc quoq; patientiæ tuæ vigorem excuscites;

cum

cum te tristitia, angor, ærumna affixerit, inter ipsos dolores tuos, ad Christum Dominum, seu inter flagella gementem, seu crucis suæ oppressum pondere, seu in alia quavis passionis suæ parte constitutum, pios refer oculos, eumque contemplare in pœnis suis quodammodo ad te blandè conversum, & velut expectantem, ut hilari quâdam patientiâ ei te socium confortemq; dolorum præbeas, & quasi pœnarum ipsius aliquâ in te parte susceptâ, eum (quantum in te est) solari ac sublevare contendas: non quòd pœnas suas ulla ex parte levare expetat (quas augeat potius ardore patiendi incredibili) sed quòd tua ei patientia dulcis sit, delectetq; tuum ei placendi ac serviendi desiderium, gratumq; animum magni solatij ac levamenti loco habeat. *Sustinet enim adhuc* (inquit ista confirmans S. Bernardus) *& diligenter considerat, si quis sit qui simul contristetur; si quem inveniat, qui sanguinis rivus abstergat, & de cruce depositum, mundâ sindone non panni, sed cordis involvat.* *De Pass. Deter. c. 4.*

Et simili quadam cogitatione (ut hoc per occasionem obiter attexam) stimulare te potes, ad proximi tui afflicti ærumnas & angustias, quâ poteris ope, leniendas: non ea tantum ratione, quòd ij vivæ sint Christi patientis imagines, & illis impensum solatium, tanquam sibi exhibitum reputet; veluti supra demonstravimus: sed eò præsertim, quòd proximi nostri ærumnas languoresq; levando, ex parte demamus subtrahamusq; re ipsâ Salvatori argumenta illius tristitiæ, quâ sub tempus passionis suæ anima ejus ad mortem usq; afflicta est. Si nempe verum est, quod expressè tradit B. Angela de Fulgino, Joannes Thaulerus loco citato, & Doctores alij: Christum in passione sua, omnes dolores atque angores nostros in se suscepisse, & quodammodo expertum esse; secundum illud Isaia: *Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit.* *Isai. 53.* Quo modo (ut ad eum locum testatur Gaspar Sanctius noster) *quidam è Societate no-*

Gggg

fra

fra vir eximia Religionis & sanctitatis, eâ consideratione adducebatur, ut agros inviseret, & quocumque posset modo, eorum angores & molestiam levaret; quod nempe crederet dolores illos atque languores, aliquod molestia & doloris incrementum passionis tempore Christo addidisse.

CAPVT XXVI.

Concluditur istæ Christianæ patientiæ tractatio.

ERGO ut tractatus prolixioris (tametsi ad usum vitæ mortalis oppidò necessarij) aliquando finem inveniamus, placet inde, unde exorsus sumus, argumenti itidem clausulam petere; & repetitis Apostoli verbis adhortari nosmet ipsos: ut deponentes omne pondus, per patientiam curramus, ad propositum nobis certamen: aspicientes in auctorem fidei, & consummatorem JESUM. Quippe qui & ducem se nobis & magistrum, & perfectum exemplar tolerantia omnis exhibuerit, de illo dicente S. Martyre Cypriano: *Usq; ad finem perseveranter ac jugiter tolerantur omnia, ut consummur in Christo* (utique & in nobis ejus exemplo) *plena & perfecta.*

L. de zelo & patientia. Lib. Qui proinde alibi ad Christi ipsius affectionem imitationemve nos provocans: *Sequitur autem Christum* (inquit) *qui præceptis ejus insistit, qui per magisterij ejus viam graditur, qui vestigia ejus atque itinera sectatur, quia, quod Christus & fecit & docuit, imitatur; secundum quod Petrus quoque hortatur & monet, dicens: Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia ejus.* Perinde atque si perfecta Christi imitatio in patientiæ disciplina consisteret, & quam bonum Christi specialiter Cyprianus appellat, eam Christus aut solam, aut præ cæteris studijs, à sectæ suæ alumnis deposceret. Ad quam singulariter exhor-